

CARLOS, HO HEM DE SUPERAR

J.A. Albella

Carlos, he intentat fer açò centenars de vegades des que em vaig assabentar del teu accident. Però em passava que en escriure les primeres frases se m'amuntonava en la ment tot allò que volia dir-te, se'm feia un nuc i al final ho deixava. Sempre tenia que deixar-ho per a un altre moment doncs no aconseguia coordinar els pensaments. Al cap d'uns dies m'asseia de nou davant de l'ordinador amb ànims de començar i acabar, però tampoc. Així una vegada i una altra fins hui que la decisió ha sigut més forta i perquè he pensat que no estava bé. Precisament jo, amb la d'històries i coses que he contat en els periòdics, en el Mediterrani o inclús en el nostre Tossal Gros. Però la veritat, Carlos, no és el mateix contar qualsevol història o notícia que voler dirigir-me a tu amb la intenció de donar-te ànims. No obstant hui he xafat fort, he estret les dents i de tant en tant tanque el puny, compromís la mà, i a poc a poc vaig qual·lant frase a frase quelcom del que m'agradaria dir-te. No va a ser tot ni de bon tros, ja que la resta me'l

reserve per a quan ens vegem cara a cara i puguem conversar llargament d'algunes de les nostres aficions com les divertides excursions amb els Land Rover.

Carlos, els dos ens hem trobat de colp amb una situació que no desitjàvem. Crec que tampoc la mereixem, però el destí té estes coses. Lamentar-se ara del que ens ha ocorregut és absurd, ja ho saps, crec que el més important en situacions com les nostres és tindre esperança. Esperança de què, doncs de tot, però en primer lloc de curar-nos de la millor manera i lo més prompte possible. Esperança també de seguir molts anys mes al costat de les nostres famílies, els nostres sers volguts. Esperança, en definitiva de tot. Vull donar-te ànims Carlos, i vull dir-te també que si hem superat el pitjor, tot lo altre és qüestió de temps. És a dir, totes les cicatrius, tant les físiques com les psíquiques aniran curant-se gradualment, unes més de pressa que les altres.

